

DORIS KAREVA

A csatorna partján

*A csatorna partján
kacér és kihívó mellek oszlopa halad.
Álmomban megszámlálhatatlanul
úsznak, szállnak a madarak.*

*A bulvárt kacaj népesíti be,
a sétány zöld lombot ereszt.
Gyere haza,
kérek.*

Amilyen gyorsan csak lehet.

Az óra jár

*Az óra körbejárja
a házat, s időnként megáll
egyik-másik alvó ágya fölött.*

*Behunyom a szemem,
visszafojtom lélegzetemet.
Eleink arcából következtetve*

könnyen lehet, hogy a mutatók élesek.

Apám zongoráján...

*Apám zongoráján
jól megfér egymás mellett
metronóm és szike,
szótlatlanul nézték egymást,
amikor gyerek voltam.*

*Csak most, egy ideje
kezdem meghallani,
megérteni
furcsa történeteiket.*

Penge-vékonyra csiszolják az időt.

Doris Kareva 1958-ban született Tallinnban zenész családban. Az észt irodalomkritika őt tartja a mai észt költészet egyik legjelentősebb, nemzetközileg legismertebb alakjának. Lírája én-központú, elsősorban az érzelmekre ható költészet, amelynek középpontjában a szerelem áll. Kevés olyan költőt lehet felsorolni, aki több szerelmes verset írt, illetve akinek a költészetét ennyire meghatározza a két nem szellemi és fizikai viszonya, később pedig a metafizikai jelenségek lelki világunkra gyakorolt hatása. Legutóbb *DEKA* (2008) című válogatott kötetével, majd ezt követően *Olematuse aiad* (*A nemlét kertjei*, 2012) című kötetével lepte meg kritikussait és olvasóit. Jelentős műfordító, észtre fordította többek közt E. Dickinson, Ahmatova verseit és Shakespeare szonettjeit. Összeállításunk ízelítő a költőnő rövidesen kiadónknál megjelenő kötetéből.

Nem hordom a képed...

*Nem hordom a képed a ridikülömben,
de ott izzik most is a szemhéjam alatt.
Akaratlanul is megőriztem minden
arcvonásodat és mozdulatodat –*

*legélénkebben a hátad vonalát,
amint elmentél azon a furcsa májusi napon,
azon az irgalmatlan télen,
amikor búcsút intettem a sötétben –*

magasba emelve tétova bal karom.

Nap, Nap, még ne...

Nap, Nap, még ne ejts rabul!

Hagyd, hadd siklom ki a kezed közül.

*Szemem még az álmok
tábortüzeiben ég.*

*Láttam szépséged, Nap,
kedvességed és szigorod.
De most éjszaka van.*

*Hadd oldom meg
Tejútból font övem
Isten színe előtt.*

Öregség

*Iszony tör rád. Éjjel jégeső kopog.
Egy cikázó villám utat mutat.
Korábban észre se vetted, milyen hosszú az út.
Megöregedtél. Ma már nem teszel meg ekkora távolságokat.*

*A szoba üres, kiürültek a gondolataid.
Fagytól lázas a föld. Le kéne hűteni.
Fekszel és nézed a plafont. És nincs senki sem,
aki arcod ráncait el tudja simítani.*

Jávorszky Béla fordításai